

Lliurepensador de l'ensenyament i la premsa

Jordi Vilamitjana i Pujol, professor de català de centenars de gironins i gironines, articulista del *Diari de Girona* i escriptor, va morir el 9 de maig en no poder vèncer la batalla contra el càncer

Vaig saber de la mort de Jordi Vilamitjana pel Facebook, el mateix 9 de maig, a primera hora del matí, quan vaig obrir l'ordinador. Se n'havia anat durant la nit, i no puc pas dir que em sorprenguéssim. Ni a mi, ni a cap dels qui feia gairebé tres anys que seguïem l'evolució de la malaltia que l'estava matant. Hi havia hagut moments en els quals semblava que havia de vèncer en la batalla contra el càncer, però d'uns mesos ençà les seves entrades i sortides a pal·liatius de l'Hospital Josep Trueta sovintejaven massa.

ORIOL TORRELLAS > TEXT

ARXIU FAMILIAR > FOTOS

En Jordi va ser el meu primer professor de llengua catalana. Era l'any 1979 a l'escola Casa Nostra de Banyoles. Jo formava part d'una de les seves primeres fornades dels centenars d'alumnes als quals va transmetre la seva saviesa durant els gairebé 35 anys que es va dedicar a la docència. Com que amb el meu pare eren amics, i tant ell com jo érem de Girona, els dimarts i dijous fèiem el viatge d'anada i tornada amb el seu Renault 12 de color groc pàl·lid, gairebé descolorit. Ell conduint i jo de copilot. Quan sortíem del rellotge de la Devesa, del primer que parlàvem solia ser del temps, i és que l'R-12 d'en Jordi no estava gaire ben impermea-

bilitzat, i si plovia s'inundava. D'aquell professor de català i del seu company i professor de castellà —Josep Martí— en vaig aprendre a estimar la llengua, tant la catalana com la castellana. Ell em va regalar la primera casset que vaig tenir de rock simfònic: el volum II de Led Zeppelin, aviat gastat de tant escoltar-lo.

Els seus alumnes li han fet un homenatge en un grafit en què es llegeix la seva darrera reflexió: «Què fas aquí parat? Corre a estimar! És l'única cosa que paga la pena de viure i t'ho estàs perdent»

>> Jordi Vilamitjana i Pujol.

L'únic moment que em feia una mica de respecte —per allò de l'envergadura d'un nen de nou anys i la d'un jove de 22— era quan jugàvem a futbol al pati i ell anava amb l'equip contrari. Com en tot a la vida, en Jordi lluitava cada pilota com el qui més. I això també m'ho va ensenyar i m'ha servit al llarg dels anys.

>> Jordi Vilamitjana amb els seus alumnes de l'institut de Santa Eugènia i, a la dreta, el grafit que li van dedicar.

Aquests són els primers records que vaig tenir d'ell quan va morir.

També vaig recordar la darrera vegada que ens vam veure. Va ser el mes de novembre, quan vam coincidir a la consulta d'oncologia del doctor Hernández, a l'Hospital Josep Trueta. Ell hi entrava i jo en sortia, acompanyant el meu pare. Es van abraçar i els vaig fer una foto. Tots dos somreien. Ningú diria que eren malalts terminals.

Un homenatge dels seus alumnes

Girona va perdre aquell dia un gran escriptor i articulista, un conversador fins a l'extenuació, un gironí més gironí que els gironins, un home de família i amic de tothom, un lluitador contra les desigualtats socials, un amant del futbol —no es perdia cap partit del Girona FC— i un enamorat de la docència.

A la rotonda de Santa Eugènia, a l'encreuament entre els carrers Bernat Boades i Remences, el text d'un grafit porta la seva firma «Què fas aquí parat? Corre a estimar! És l'única cosa que paga la pena de viure i t'ho estàs perdent». És la seva última reflexió. La que va escriure per al recordatori del seu enterrament i la que els alumnes de l'institut on impartia les

classes van triar per immortalitzar-la en un mur. Com aquesta, la seva persona ha rebut centenars de mostres de condol en mitjans de comunicació, instituts, associacions, sindicats i en les xarxes socials. I és que durant els seus 56 anys de vida ha deixat petja.

Jordi Vilamitjana i Pujol va néixer el 1957 al carrer de la Força de Girona, quan aquesta encara era la ciutat negra i grisa descrita per Narcís Jordi-Aragó. Fill d'en Jordi, empleat d'Obres Públiques, i la Lina, mestra d'escola, era el més gran de sis germans. Escrivia: «M'agrada ensenyar i m'agrada implicar-m'hi. Suposo que això ho he heretat de la mare. Del pare n'he heretat les ganes d'explicar les coses i les ganes

Des d'«El nas de la bruixa», al Diari de Girona, va radiografiar com pocs la ciutat i la societat gironina en tots els seus àmbits durant 20 anys

de polemitzar». La família Vilamitjana Pujol té profundes arrels catòliques, i en Jordi va estudiar als Salesians i al Seminari Major, encara que després es va anar distanciant de l'Església institucional fent un viatge a través del laïcisme fins arribar a la descreença. En les èpoques d'estiueig, que la família passava a Vilopriu, va conèixer la que més tard seria la seva companya i el seu suport fins al final, la Isabel, mare de tres dels seus quatre fills. És ella qui explica que la vida d'en Jordi es va dividir en tres grans etapes: «Una primera d'adolescència, de formació i de moltes incògnites; una

>> A dalt, Jordi Vilamitjana treballant a l'estudi de casa seva, el lloc on escrivia els articles i llibres. A dalt a la dreta, entrega del segon Premi Manuel Bonmatí de Periodisme, l'any 2013, amb Narcís-Jordi Aragó. A baix, activista insubornable, Jordi Vilamitjana a la manifestació contra les retallades del Govern central a Girona, el setembre del 2010.

segona etapa de moltes equivocacions i una darrera de felicitat en la qual feia el que volia, tenia la família que volia i vivia com volia viure».

Llicenciat en filologia hispànica (secció catalana) el 1979, aquell mateix any va començar a fer classes als Maristes. Ja mai més abandonaria la docència, la major part de la qual va exercir com a

titular de llengua i literatura catalana a l'IES Santa Eugènia de Girona.

Durant vint anys va radiografiar com pocs la societat gironina

Tan important com la seva vocació docent va resultar també la literària. Tot i que des de sempre havia escrit, aquesta afició es va fer pública a principis dels noranta. Primer a la revista de la intercomarcal de CC.OO, i a partir del 1993 estrenant-se com a articulista del *Diari de Girona*. Li va costar poc passar de les col·laboracions esporàdiques a tenir una secció fixa setmanal. Des d'«El nas de la bruixa» va radiografiar com pocs la ciutat i la societat gironina en tots els seus àmbits. En el seu darrer article, titulat «Adéu-siau» i publicat l'endemà

El reconeixement al bon fer com a articulista i escriptor li va arribar amb nombrosos premis

de la seva mort, deia: «He escrit amb passió i dedicació sobre la meua ciutat i els meus conciutadans. He conegut gent fantàstica, he retrobat amics, he fet algun enemic cordial i algun de no tant. M'ho he passat bé i m'he sentit molt acompanyat. Us ho agraeixo molt».

També va fer entrevistes per al *Dominical*, cròniques i monografies. En paral·lel va participar en altres projectes informatius com la revista «Els mil i pico», de l'IES Santa Eugènia, de la qual va ser cofundador.

En els seus escrits podia parlar amb el mateix rigor i coneixement de política que d'esports, d'arts o d'arquitectura... En són una mostra els títols d'alguns dels seus llibres: *Els pronoms febles* (1987); *De la pesseta a l'euro* (2001); *COMEXI, de Girona al món* (2008) o *Gironins d'abans del 36* (2008). El reconeixement al bon fer com a articulista i escriptor li va arribar amb nombrosos premis, entre els quals el Manuel Bonmatí de Periodisme, que concedeix el Rotary Club, el 1995 i el 2013. És l'únic escriptor que l'ha rebut en dues ocasions.

El premi més valuós per a Jordi Vilamitjana va ser la vida. I parlant-ne es va acomiadar dels seus lectors, amb l'ajut d'una cita de Papasseit: «Pel que fa a la vida i a la mort, sé el mateix que sap el poeta: "Si no em puc aixecar / mai més, / heus aquí el que m'espera: / - Vosaltres restareu, / per veure el bo que és tot: i la Vida / i la Mort"».

Oriol Torrellas és periodista.